



## בית המשפט העליון

עמ"ת 72393-03-26

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ד' פלאח), מיום 24.3.2026, ב-מ"ת 73194-08-25

בשם העורר: עו"ד מיכאל עירוני

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין רוזן

### החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ד' פלאח), מיום 24.3.2026 ב-מ"ת 73194-08-25. בהחלטה דלעיל נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו עד תום ההליכים נגדו, בפיקוח אלקטרוני, במוסד "בית חם", וזאת מבלי שהתקיים דיון בבקשה.

רקע הדברים

1. ביום 28.8.2025 הוגש כתב אישום המייחס לעורר עבירה של מעשה מגונה בקטינה לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. בדיון שנערך ביום 2.9.2025, קבע בית המשפט המחוזי (השופט ד' פלאח), בהסכמת העורר, כי קיימות ראיות לכאורה לנטען נגדו בכתב האישום, וכן כי קיימות עילות למעצרו. לדיון התייצבו מפקחים שהעורר הציע לעניין חלופת מעצר, אולם אלו לא אושרו על-ידי בית המשפט. על כן, נקבע דיון המשך לצורך איתור חלופת מעצר אחרת, במקום המרוחק ממקום המגורים של המתלוננת, ולשם העדת מפקחים נוספים.

בדיון שהתקיים ביום 11.9.2025, הוצעה מטעם העורר חלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני במוסד "בית חם" שבקרית אתא. בהחלטתו בתום הדיון, הורה בית המשפט על

הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן לבחינת חלופת המעצר המוצעת, וכן על המשך הדיון בבקשת מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, לאחר שיוגש התסקיר.

2. על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 11.9.2025 הגיש העורר ערר לבית משפט זה (עמ"ת 66152-09-25), אשר נדון בפני השופט ע' גרוסקופף ביום 29.9.2025. בהחלטתו בתום הדיון, הורה בית המשפט, על-פי הסכמת הצדדים, כי התיק יוחזר לבית המשפט המחוזי לשם קבלת החלטה בבקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו, בלא להמתין לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

3. בהתאם להחלטה דלעיל, התקיים ביום 12.11.2025 דיון בפני בית המשפט המחוזי, ובהחלטתו בסוף הדיון הורה בית המשפט על שחרורו של העורר לחלופת מעצר ב-"בית חם", בפיקוח אלקטרוני, עד תום ההליכים נגדו.

לאחר החלטתו מיום 12.11.2025, דחה בית המשפט שתי בקשות שהגיש העורר ל-"חלונות" למועדים ספציפיים, לשם פגישה עם בנותיו (החלטות מיום 31.12.2025 (השופט נ' טילמן) ו-7.1.2026 (השופט א' נאמן)). ביחס להחלטת הדחייה האחרונה, הגיש העורר, ביום 11.1.2026 בקשה לעיון חוזר, וביום 10.2.2026 נערך דיון בבקשתו. בהחלטתו בסוף הדיון, דחה בית המשפט (השופט ד' פלאח) את בקשתו של העורר לעיון חוזר, תוך שציין כי אין מקום לשנות מתנאי מעצרו של העורר, כפי שאלו נקבעו בהחלטה מיום 12.11.2025.

4. ביום 24.3.2026 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר, במסגרתה ביקש להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית אימו, חלף שהותו ב-"בית חם". בהחלטתו מאותו היום, דחה בית המשפט (השופט ד' פלאח) את הבקשה לעיון חוזר, בפתקית, ובלא שקיים דיון בבקשה, בקבעו כי: "מאז מתן ההחלטה על העברת המשיב [העורר] למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית חם עברו 4 חודשים בלבד. העברת המשיב לבית חם, ולא למקום פרטי נעשתה לאחר שיקול דעת נרחב, ואין כל נסיבה חדשה שיש בה כדי להצדיק עצם קיומו של עיון חוזר, על כן הבקשה נדחית".

על החלטת בית המשפט המחוזי דלעיל הוגש הערר שלפניי.

למען שלמות התמונה, יצוין כי העורר הגיש ערר נוסף על החלטת בית המשפט המחוזי (השופט ד' פלאח), שניתנה ביום 31.3.2026, אשר נדון בפניי (עמ"ת 78320-03-26), ועניינו בשחרורו של העורר ל-"חלון" יציאה ספציפי, לשם שהותו בסדר חג הפסח. בהחלטתי מתום הדיון מיום 1.4.2026 התרתי לעורר "חלון" יציאה לסדר חג הפסח,

בפיקוח, וכפוף לתנאים כאמור באותה החלטה. אולם, וכפי שפורט בהחלטה נוספת מאותו היום, לא ניתנה הודעה מטעמו של העורר בדבר קיום התנאים שנקבעו בהחלטה, ולכן החלטתי דלעיל לא נכנסה לתוקף.

5. בעררו, וכן במסגרת הדיון שנערך לפניי ביום 12.4.2026, טען העורר כי חלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה האחרונה בעניין תנאי מעצרו – כ-4.5 חודשים – מצדיק עיון חוזר בהחלטה והקלה בתנאי מעצרו. נטען כי במהלך ארבעת החודשים (ויותר), מאז שניתנה ההחלטה האחרונה בעניין תנאי מעצרו, העורר לא הפר את תנאי המעצר, ולא התגבשו נסיבות אשר משנות את התמונה לעניין מסוכנותו. זאת, אל מול התמשכות ההליך העיקרי בעניינו, והעלויות הגבוהות הכרוכות בשהותו של העורר ב-"בית חם". העורר טוען כי בנסיבות אלו היה על בית המשפט לקבל את בקשתו לעיון חוזר, ולהקל את תנאי מעצרו. העורר קובל גם על כך שבית המשפט דחה את בקשתו, בפתקית, מבלי שקיים בה דיון, ומבלי שניתנה לבא-כוח העורר ההזדמנות לטעון בפניו בעל-פה.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בערר ובנספחיו, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי למסקנה כי דין הערר להתקבל באופן חלקי.

7. העורר מיקד את טענותיו בחלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה על מעצרו כטעם לקבלת הערר ולהתערבות בהחלטתו של בית המשפט קמא.

הערר דנן עניינו בשני היבטים שונים הנוגעים להחלטתו של בית המשפט המחוזי: הראשון – דחיית הבקשה לעיון חוזר; והשני – מתן החלטה בבקשה לעיון חוזר מבלי לקיים בה דיון.

אכן, לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), חלוף "זמן ניכר" מאז ניתנה החלטת מעצר, מהווה עילה אשר עשויה לבסס בקשה לעיון חוזר בהחלטת מעצר.

בהתאם, וכפי שיפורט להלן, שיקול חלוף הזמן מהווה שיקול רלוונטי שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע בכל אחת מהשאלות דלעיל – האם לקיים דיון בבקשה לעיון חוזר מזה, והאם להיעתר לבקשה לעיון חוזר מזה. ברם, התשובה לכל אחת מהשאלות ניתנת לפי "שעון זמנים" משלה, השונה מהתשובה לשאלה האחרת. אעמוד על כך להלן.

8. לפי סעיף 57(א) לחוק המעצרים, על בית המשפט, שהוגשה בפניו בקשה לעיון חוזר בהחלטת מעצר, לקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים. יחד עם זאת, בית משפט זה עמד, לא אחת, על האפשרות לדחות על הסף בקשה לעיון חוזר, מבלי לקיים בה דיון, מקום בו הבקשה נעדרת, ולו לכאורה, עילה מן העילות המנויות בסעיף 52(א) לחוק המעצרים (ראו: בש"פ 8264/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (27.11.2018) (להלן: בש"פ 8264/18); בש"פ 3827/22 לוי נ' מדינת ישראל (20.6.2022); בש"פ 5469/23 עפאנה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (26.7.2023)).

לעניין זה, נקבע כי מקום שבו טוען העורר לחלוף "זמן ניכר" מאז ניתנה החלטה בדבר מעצרו, כעילה הבלעדית לעיון חוזר בהחלטת מעצרו, רשאי בית המשפט לדחות את בקשתו, בלא לקיים בה דיון, מקום שבו פרק הזמן שחלף בין ההחלטה האחרונה שניתנה בעניין מעצרו של המבקש ובין הגשתה של הבקשה לעיון חוזר, קצר עד כדי כך שניתן לקבוע מראש שאינו מגבש, ולו לכאורה, עילה המצדיקה דיון בעיון חוזר.

בפסיקתו של בית משפט זה לא נקבע פרק זמן מינימלי (מאז ההחלטה האחרונה שניתנה בעניין מעצרו של נאשם), שאם טרם חלף, ניתן לדחות בקשה לעיון חוזר, הנסמכת על חלוף הזמן, מבלי לקיים בה דיון. ב-בש"פ 8264/18 קבע בית משפט זה (השופט ד' מין) כי בקשה לעיון חוזר המוגשת בחלוף 20 יום בלבד והמבוססת על טענה לחלוף הזמן, מתאימה בברור לדחייה בלא צורך לקיים דיון. לא עלה בידי לאתר קביעה דומה, של בית משפט זה, המתייחסת לפרק זמן ארוך יותר. לדעתי, ומבלי להכריע בשאלה מהו פרק הזמן המכסימלי, שאם טרם חלף ניתן לומר שבית המשפט אינו חייב לקיים דיון בבקשה לעיון חוזר, פרק זמן של יותר מארבעה חודשים, כפי שחלפו במקרה דנן, אינו מאפשר דחייה בלא לקיים דיון.

אשר על כן, ביחס לשאלת קיומו של דיון בבקשה העורר לבקשה לעיון חוזר, מהנימוקים המפורטים לעיל מצאתי להורות כי יש להחזיר את הבקשה לבית המשפט המחוזי, אשר יקיים בה דיון.

9. שאלה נפרדת היא, האם היה על בית המשפט לקבל את בקשתו של העורר לעיון חוזר לגופה, וזאת לאחר שהיה מקיים בה דיון. כאמור, שאלה זו שונה במהותה מהשאלה שבה דנתי לעיל, שכן קיום דיון לחוד, וקבלת הבקשה לחוד.

עצם חלוף זמן ניכר, כקבוע בחוק המעצרים, הינו שיקול שעל בית המשפט לשקול בבואו להחליט בבקשה לעיון חוזר בהחלטת מעצר. יחד עם זאת על בית המשפט

להציב אל מול הפגיעה המתעצמת בחירותו של הנאשם, את הסכנה הנשקפת לציבור מהקלת תנאי מעצרו ואת הסיכון כי שחרורו של הנאשם עלול לאפשר לו לשבש הליכי משפט או להימלט מהדין. חלוף הזמן יכול, בנסיבות מסוימות, להסיט את נקודת האיזון בין השיקולים דלעיל. יחד עם זאת, בנסיבות אחרות, אין בחלוף הזמן, כשלעצמו, כדי לשנות את נקודת האיזון שנקבעה קודם לחלוף הזמן (ראו: בש"פ 4549/24 מדינת ישראל נ' לוי, פסקה 18 (5.8.2024); בש"פ 4583/24 מדינת ישראל נ' זגורי, פסקה 9 (21.7.2024)).

10. לעניין הבקשה לגופה לא ניתן לקבוע, ככלל, שפרק זמן של ארבעה וחצי חודשים מהווה "זמן ניכר" המצדיק עיון מחדש, וגם לא ניתן לקבוע את ההיפך, והדבר מותנה בנסיבות העניין (ולכך התכוונתי שלשאלת קיום הדיון בבקשה ולשאלת האופן בו יש להכריע בה, "שעונים שונים").

משהוריתי לעיל להחזיר את הבקשה לעיון חוזר לדיון בפני בית המשפט קמא, סבורני כי לא יהיה זה נכון שאביע עמדה באשר לאופן שיש להכריע בה.

11. סוף דבר: מהטעמים המפורטים לעיל, הערר מתקבל חלקית, כך שהבקשה לעיון חוזר תוחזר לבית המשפט המחוזי, וזה יקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים.

ניתנה היום, ד' אייר תשפ"ו (21 אפריל 2026).

  
 יחיאל כשר  
 שופט